

ANNA
JANSSON

O ČEM
NEVÍŠ

motto detektivka

O čem nevíš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Anna Jansson

O čem nevíš – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANNA
JANSSON

O ČEM
NEVÍŠ

Praha 2019

Přeložila Jana Chmura-Svatošová

1

Venku panovalo srpnové vedro k zalknutí, ačkoliv dopoledne sotva začalo. V nemocniční čekárně seděly tři ženy. Každá z nich uzavřená ve vlastní bublině napjatého čekání. Sofi Hartmanová nepřítomně listovala novinami. Titulky o ropných vrtech na ostrově nedávaly smysl, o to méně drobounké písmo textu.

Kromě těhotenské poradny ordinace poskytovala služby pacientkám, které potřebovaly antikoncepci, ženám, které se obávaly, že se nakazily nějakou pohlavní nemocí, starším ženám s klimakterickými potížemi, a navíc se tu prováděla i cytologická vyšetření. Nikdo nemohl vědět, z jakého důvodu pacientka gynekoložku vyhledala, přesto se Sofi obávala, aby nepotkala někoho, kdo ji zná. Pacienti nejsou vázáni slibem mlčenlivosti.

Minutová ručička nástěnných hodin se po ciferníku jen pomalu sunula k objednanému času návštěvy v 10.15. Sofi sebou trhla pokaždé, když se dveře otevřely nebo někdo přicházel po chodbě. Nejcitlivější okamžik nastane, až ji zavolají jménem. Nechtěla, aby ho ostatní slyšely. V poslední době se její jméno často objevovalo v médiích.

V chodbě se ozvaly kroky. Blížila se nová pacientka. Sofi ženu kolem padesátky znala z chatové oblasti přímořského letoviska Āminne. Byla to senzacechtivá drbna, které se Sofi snažila vyhýbat. Šedohnědé vlasy měla

natočené do loken, na nose brýle s kulatými obroučkami a sako a kalhoty v barvě námořnické modři. Nedávno se potkaly v chatové oblasti na večírku, na který Sofi šla se svými rodiči. Pokud si dobře pamatovala, hovořili o nepříznivé úrokové sazbě a bezpečnostním systému při převodu peněz. Žena, jejíž jméno jí v hlavě neutkvělo, pracovala v bance.

Sofi zvedla noviny před obličej, aby se za nimi skryla. Za žádných okolností nechtěla, aby ji žena poznala a ona s ní pak musela rozmlouvat. Slyšela, jak se žena blíží, a ačkoliv o něco dál v místnosti bylo dost volných židlí, usedla vedle Sofi na krátkou pohovku. Žena byla cítit cigaretovým kouřem, který v kombinaci s nasládlým parfémem Sofi způsoboval nevolnost. Sofi byla poslední dobou na pachy velice citlivá.

„Vy jste dcera Tomase Hartmana! Zdálo se mi, že jste to vy!“ zvolala žena. „Potkaly jsme se u Paula a Evy. Možná si nepamatujete, že jsme tam spolu mluvily. Pochopila jsem, že jste úspěšná. Četla jsem o vás v novinách.“

Sofi na krátkou chvíli zvedla oči od novin a místo odpovědi se na ni mdle usmála. Když se snažila otočit stránku a zdánlivě se ponořit do reportáže o ropě na prostřední dvojstraně, ruce se jí lepily k papíru. Nikdo se nesmí dozvědět, že tu byla. Musí teď rychle vymyslet nějakou lež, pokud by na to přišla řeč. Odsedla si na samotný kraj pohovky, aby se vyhnula nechtěnému tělesnému kontaktu, který ženě, jež se na ní namáčkla, zjevně vůbec nevadil. Dokonce se zdálo, že se přisunula ještě blíž, jako by nakypěla.

„Jmenuju se Ebba. Člověk si nemůže všechny pamatovat, nemám pravdu? Byla jsem samozřejmě hlavně v kuchyni. Ale chtěla bych si s vaším otcem vážně promluvit. Je přece šéf policie, nebo se říká komisař

jako o komisaři Barnabym?“ Krátce se zasmála a štouchla Sofi lehce do boku, když zřejmě nepochopila, že jde o vtip. „Komisař Barnaby jako ve *Vraždách v Midsummeru*. Tam se dějí hrůzné věci. Je teď komisař na chatě v Åminne?“

„Ne, rodiče bydlí ve městě.“

„Ale vás jsem v Åminne viděla. Vstáváte se slepicemi a chodíte se po ránu smočit.“

„Přes léto bydlím na chatě.“ Sofi zkrřížila paže na prsou a podívala se do stropu.

„A jinak žijete na pevnině?“ Ebba se k ní otočila. Brýle jí zvětšovaly oči, nebylo možné jim uniknout.

„Ano.“

„Slyšela jsem, že bydlíte ve Stockholmu?“

„Ano. Bydlím ve Stockholmu.“ Sofi nechtěla být podrobena křížovému výslechu. Její odmítavá řeč těla zjevně jako signál nestačila.

„A líbí se vám tam?“ Ebba položila Sofi ruku na rameno, naklonila se k ní a u ucha jí z dlaně udělala zástěnu. „Kolik jste musela zaplatit za byt?“

Sofi zavřela oči. Bylo 10.15. Gynekoložka musí otevřít dveře a pustit ji dovnitř, aby se své trapitelky zbavila. Masírovala si spánky. Nejlepší způsob, jak se vyhnout otázkám, je začít je klást. Přesunout hru na protivníkovu polovinu. Konverzovat s Ebbou bylo to poslední, na co Sofi měla náladu. Zoufalá situace si žádá zoufalé činy. Skutečně si nepřeje, aby se jí ta vlezlá ženská ptala, co dělá v čekárně těhotenské poradny. Rozhovor typu *mezi námi ženami* by byl ten nejhůř myslitelný vývoj už tak nešťastné situace. Sofi otevřela oči a usmála se.

„O čem jste to chtěla s tátou mluvit?“

Ebba obrátila oči v sloup, jako by chtěla naznačit, že by to Sofi měla vědět. „Jsem úplně bez sebe! Už se ne-

odvažuju být v noci sama. Dneska jsem spala u sestry. Na policii jsem oznámila, že se mi někdo vloupal do chaty. Oni ale ještě pachatele nechtyli. Co na té policii dělají?“ Popadla Sofi za rameno, aby si zajistila její pozornost, a řečnický si i sama odpověděla. „Přijmou oznámení a zaevidují je! Volala jsem 112. Nechtěli ale přijet, když nešlo o probíhající vloupání, kde by někomu hrozilo nebezpečí. Musela jsem zavolat na jiné číslo, ale stejně nepřijeli. Musí přece sejmout otisky prstů. V oblasti se pohybuje příliš mnoho cizích lidí.“

„Ukradli vám něco?“

„Nejhorší je ten pocit, že u vás byl někdo cizí. Nic cenného nenašli, protože nic cenného nemám. Nějakou lahev vína a drobné. Ale sestra s manželem jsou zámožní. Řekla jsem Alicii, že si musejí opatřit na dveře alarm, protože můžou přijít na řadu příště. Mají doma spoustu hotovosti, protože se bojí, že bude zase výpadek proudu a nebudou moct platit kartou.“

Ze dveří vyšla žena v bílém plášti a rozhlédla se. „Sofi Hartmanová, prosím.“

Anděl spásy.

Sofi chtěla přijít na návštěvu ke gynekoložce připravená a vyrovnaná, ale teď se tak necítila. Když se za ní zavřely dveře, nervozita ji celou ochromila. Rozechvěle znovu zopakovala, proč přišla, zrovna jako už předtím do telefonu.

Gynekoložka ji vyšetřila. Když se Sofi proti ní opět posadila ke stolu, nohy se jí třásly tak, že to bylo skrz tenkou látku kalhot vidět. Položila ledové ruce na kolena, aby třasu zabránila.

Gynekoložka se laskavě usmála a odhalila bělostné zuby. Byla neurčitého věku, měla na tvářích pihy, mírné

hnědé oči a krátké tmavé vlasy chlapeckého střihu. „Jste ve třináctém týdnu těhotenství.“

„Ve třináctém týdnu.“ Sofi připadalo, že se s ní místnost zhoupla. Zvuk stropního větráku přehlušil veškeré ostatní zvuky, zvonivý tón zesiloval a zeslaboval. Na monitoru ultrazvuku právě viděla plovoucího černobílého tvorečka připoutaného pupeční šňůrou. Malá bytůstka s velkou hlavou, lidská bytost ukotvená v temných stínech. Maličké ručky a nožky. Teď je to tedy doopravdy. Test, který si udělala doma, ukázal, že je těhotná. Dvě čárky – dvě čárky se mají ukázat, pokud je test pozitivní. Tehdy jí to ale připadalo nepravděpodobné. Nedůvěryhodné, protože test provedla ona sama. Rozhodla se na výsledek testu nahlížet jako na známku hormonální nerovnováhy a nevolnost brát jako přechodný následek otravy potravinami. Nechtěla na to vůbec myslet. Nechtěla to nikomu říct. Jako by to mělo samo od sebe přejít, jen když si nad tím nebude lámat hlavu.

„Jak se ke svému těhotenství stavíte? Připadáte mi trochu oťresená.“ Lékařka se naklonila přes stůl, stále ještě s jemným úsměvem na rtech. Vyzářovala z ní laskavost a zájem. Její dobrosrdečnost Sofi málem rozplakala.

„Nevím, co říct. Není to zrovna příhodný čas. Žiju sama.“

„Bez ohledu na to, co si teď myslíte nebo jak se cítíte, dám vám potřebné informace a budu vám ve vašich rozhodnutích oporou.“

„Za jak dlouho se musím rozhodnout...?“ Sofi nebyla schopna to pojmenovat, slova se v ní přičíla.

„Pokud byste chtěla těhotenství přerušit?“

„Nevím, jestli chci, ale kdyby. Co v případě, kdyby...?“

„Potrat se povoluje do osmnáctého týdne včetně. Pokud by se vyskytly zvláštní důvody, dá se provést ještě

o něco později. To pak musíme sepsat žádost. Ve vašem případě to však nebude nutné.“

„Slyšela jsem, že existuje pilulka...“

„V časně graviditě se dá vzít pilulka ‚den poté‘. Později se dá provést lékařský potrat, kdy je lék podán v nemocnici. Na to je však pozdě. Teď už by šlo o chirurgický zákrok, pokud dojdete k takovému rozhodnutí. Můžete si o tom s dotyčným partnerem promluvit?“

„Ne, on nic neví! Nesmí se to dozvědět! Ještě jsem se nerozhodla, co udělám. A vy musíte zachovat lékařské tajemství!“ Sofi dostala strach a sama slyšela, jak pronikavě její hlas zní.

„Je to vaše tělo a vaše rozhodnutí. A ano, platí lékařské tajemství. To musí zachovat všichni, co tu pracují. Chtěla byste si promluvit se sociálním pracovníkem?“

„Ne, to nebude třeba.“

„Můžete se mi kdykoliv ozvat. Pokud ne, dostanete za pár týdnů pozvánku ke kontrole.“

„Ráda bych se hned znovu objednala, co nejdřív. Potřebuju si to přes víkend rozmyslet.“

„V úterý mi jedna pacientka odřekla, v 8.15. Můžete?“

Plna protichůdných pocitů a myšlenek Sofi nasedla do auta a odjela. Byla vděčná, že při jejím odchodu Ebba v čekárně neseděla. Už tak bylo dost nepříjemné, že Ebba znala Sofiny rodiče, a nedalo se vyloučit, že se o jejich setkání v čekárně před nimi zmíní.

Těhotná ve třináctém týdnu. Kdesi v hloubi duše to věděla. Dítě bylo počato jednoho deštivého dopoledne počátkem května v hotelovém pokoji s výhledem na jezero Mälaren a královský zámek. Dítě lásky. Byli zamilovaní celou zimu, od té doby, co se o Vánocích seznámili na konferenci, jejímž tématem bylo energetické zabezpečení

ní Švédska z globální perspektivy. Během údajných pracovních schůzek v různých restauracích se v odlehlých koutech milovali očima a tápavými slovy. Tajně se drželi za ruce. Když přitažlivost přerostla v čirou posedlost, začali se scházet v hotelích. Kradli se dovnitř i ven v různé době, aby se nikdy neukázali společně. On však nemohl nebo nechtěl ukončit stávající vztah. Ačkoliv ji, jak říkal, miloval víc než kohokoliv dosud, nemohl. Sofi to musí pochopit.

2

Sofi zaparkovala auto u chaty v Åminne a sundala si tmavé brýle. Slunce oslňovalo. Moře v táhlém zálivu Vítviken se třpytilo. Z kufru vyndala brašnu s laptopem a papírovou tašku s jídlem a pak vylovila klíče. Rychle se rozhlédla. Nechtěla potkat žádné sousedy, nechtěla s nikým mluvit, když se cítila tak otřesená. Nemohla se dočkat, aby už byla v domě, zamkla za sebou a uzavřela se před světem venku. V domě vytáhla ze zásuvky šňůru pevné linky a vypnula mobil. Být nedostupná představovalo luxus, který si dopřála jen málokdy. Po návštěvě u gynekoložky se pořád ještě cítila rozechvělá, ačkoliv si některé věci ujasnila. Vytáhla si svetřík a pohlédla na břicho. Uvnitř klíčil nový život. Malý človíček, kterého neznala, ale věděla, že ho bude milovat nade vše na světě. Když nakupovala v supermarketu Ica Maxi, zjistila, že mají miminkovské oblečení. Brala je mezi prsty a pocítila rozechvělou touhu. Do košíku za dalším zbožím putovaly i malé bílé dupačky, které skryla pod sáčkem jablek.

Cestou do Åminne se rozhodla. Dítě si ponechá. Možná se už jiná příležitost nenaskytne. Bylo jí dvaatřicet let, byla ženou, která ve své profesi kariérně stoupala, měla velkou odpovědnost, náročnou pracovní dobu a musela podnikat spoustu zahraničních cest. Nikdo z mužů, které dosud potkala, dlouhodobě takový vztah nezvládl, a bylo to ještě složitější, co založila vlastní poradenskou

společnost. Sofi však byla připravena bojovat. Mamin-ka s tátou jí jistě pomůžou, i sestra, a navíc existovaly školky s denním i nočním provozem. Finančně by si vy- stačila s příspěvkem v mateřství, ve kterém je zahrnut i příspěvek na dítě. Část pracovní náplně by musela od- říct. To však nebylo to nejtěžší.

Sofi zapnula kávovar a vyndala vlastní domácí knäcke- brot z oříšků, dýňových jader a sezamových semínek. Žádné máslo. Na chlebu je neměla už od dob dospívání. Dbala na to, co jí. Za domem u lesa měla přes léto, kdy bydlela na ostrově, vlastní zeleninovou zahradu. Aby za- mezila přístup škůdcům, především slimákům, vše pěstova- vala v paletách. V prvním záhonu byl hlávkový salát, řed- kvičky, mrkev a setý hrách. V druhém měla koření jako kopr, medvědí česnek, pažitku, petržel a mátu a ve třetím pěstovala brambory. Utrhla si salát a pár ředkviček, peč- livě je pod tekoucí vodou omyla, ředkvičky nakrájela na plátky a dala na chleba.

Nejtěžší bylo, že mu o dítěti musí říct. Poleká se, možná bude dokonce zděšený. Nedokázal by svou rodi- nu opustit a žít s ní. Ale musí se to dozvědět. Má na to právo. Ať se na to dívala z jakékoliv stránky, bylo to tak. Pohybovali se ve stejných společenských kruzích. Dříve či později by zjistil, že se jí narodilo dítě. Sofi si nemy- slela, že někdo o jejich vztahu ví, nikdo se o něm nemu- sí dozvědět ani do budoucna. Byla připravena uchýlit se k milosrdné lži. Mohla by říct, že v zahraničí vyhledala kliniku asistované reprodukce. *Jemu* však lhát nemůže.

Sofi vyndala z mobilu SIM kartu a vložila tam před- placenou. Bylo to bezpečnostní opatření podle jeho přá- ní. V době, kdy byl doma, mu nesměla volat ani posí- lat esemesky. Nikdy nesměla použít své běžné telefonní číslo, které se dalo vystopovat, a nikdy ho osobně kon-

taktovat v práci. Hranice toho, co bylo dovoleno, se neustále zužovaly. Z počátku se mohli stýkat jako přátelé. Smáli se a mluvili spolu a vyhledávali vzájemnou společnost. Nyní se už spolu neukazovali vůbec. Jejich vztah začal být vážný a úzkostlivý. Nesnášela jeho ustrašený výraz ve tváři, když chtěla víc.

Máme před sebou nějakou budoucnost, nebo skončila dřív, než jsme vůbec začali? Tu otázku kladla sobě i jemu.

Neodpověděl na ni, jen řekl, že ji miluje. Jakou má však jeho láska cenu, když ho nic nestojí?

Když teď nosím pod srdcem tvoje dítě, je to vážné. Řekla mu to v jeho nepřítomnosti, nacvičovala si, co bude muset říct, než se s ním spojí. Podívala se na hodinky. Touto dobou bývá na obědě. Doufala, že obědvá sám. Domluvili si šifru, kterou pošle esemeskou, když by bylo velmi naléhavé, aby jí zavolal. *Zavolejte ohledně faktury 3075.*

Netrvalo to ani minutu.

„Ahoj, to jsem já. Sedím v autě, sám. Můžeš klidně mluvit.“ Při zvuku jeho hlubokého, laskavého hlasu z ní spadlo veškeré napětí. Milovala jeho hlas. Do něj se zamilovala nejdříve. Hluboký, laskavý a někdy trochu ospalý tón. Slova s jasným, silným obsahem, která občas přešla v pouhý šepot, jako právě teď. „Toužím po tobě. Toužím po tobě k zešílení.“

„Tak přijed'. Jsem na chatě, sama.“

„Víš přece, že nemůžu. Ne ve dne, kdy je všude tisíc očí. Budu v Āminne o víkendu. Uvidíme, jaké se objeví možnosti. Cos mi chtěla říct?“

Sofi zmlkla. Hrdlo se jí sevřelo. Namlouvala si, že jí bude jedno, jak zareaguje na zprávu, že bude otcem. Teď si uvědomila, že to pro ni znamená všechno. „Neměla bych to říkat po telefonu. Měl bys být tady. Když ale nevíme, kdy se uvidíme o samotě, musím to říct teď.“

„To zní vážně. Chceš, abychom se přestali vídat? Chápu, jestli už toho máš dost, když ti nemůžu nic víc nabídnout.“

„Čekám dítě.“

Ticho.

„Čekám dítě,“ zopakovala zřetelněji.

„Jsi si jistá?“ Hlas měl klidný a laskavý. Vůbec ne nervózní a rozrušený nebo chladný a pragmatický, jak čekala.

„Jsem ve třináctém týdnu a chci si ho nechat. Nemusíš se bát. Hodlám říct, že jsem si to zařídila na vlastní pěst v Dánsku. Nikdo kromě tebe nemusí znát pravdu.“

„Miluju tě, Sofi. Jestli to dítě chceš, jsem za to rád.“ Zhluboka se nadechl. „Nějakým způsobem tu vždycky pro vás budu. Přál bych si, aby to šlo jinak. Ale teď je život takový, jaký je. Nečekej, prosím, že se něco změní. Žij svůj vlastní život, o to tě prosím.“

„Uvidíme se o víkendu.“ Cítila, jak se jí hrdlo ještě víc stáhlo zoufalstvím, že ji odmítl a řekl, aby žila vlastní život. Nebylo to příliš velkorysé, a zároveň jako by vysílal dvojí signály, když jí řekl, jak moc po ní touží.

Vzdychl. „Neměli bychom se vídat, víš, že neměli. Umírám ale touhou. Říkalas, že jsi teď na chatě?“

„Jsem tady. Ano, vím, že bychom se neměli vídat. Přišel sem!“

„Vlastně jsem už na cestě. Otočil jsem auto, když jsem dostal tvou esemesku.“

„Miluju tě.“ Najednou se jí chtělo smát. Jiskřivý, bublavý smích nešlo zastavit.

„Co to se mnou jen děláš, ty kouzelnice?“

Sofi vybalila jídlo a maličké dupačky dala na dno zásuvky, kde uchovávala spodní prádlo. Dlouhé vlasy si svázala do velkého uzlu na temeni hlavy a dala si rychlou

sprchu. V zrcadle v koupelně viděla, jak jí tělo rychle mizí v páře. Setřela ji rukou, aby se její odraz opět objevil. Světle hnědé vlasy získaly jiný odstín, když byly mokré. Prsa se jí zvětšila a dvorce bradavek ztmavly. Na břiše už bylo znát mírné vzednutí. Sotva znatelné, ačkoliv byla útlá. V zrcadle se na sebe usmála, v zelenohnědých očích jí jiskřilo. Pro jednu si připadala skutečně krásná.

Na zadní straně domu se ozvalo zaklepání na francouzské okno. To už je tady? Sofi si kolem těla ovinula ručník a šla otevřít. Byl to *on*. Při pohledu na něj ji pokaždé ovládl stejně opojný pocit. Viděla ho zpola skrytého za šeríkovým keřem u rohu chaty. Vmžiku byla v jeho náruči, dveře rychle zavřít a zamknout. Uvolnil jednu ruku a zatahl žaluzie. Pojednou se předklonil jako v křeči. Z košile mu ulétl knoflík a kutálel se po podlaze.

„Bolí mě v kříži. Občas se to ozve.“ Líbal ji a přitom se svlékal a pak ulehli na měkký koberec. Pomalu rozevřel ručník, který měla ovinutý kolem těla. Líbal ji na ústa, pak rty sklouzl na prsa a břicho a druhou rukou jí hladil vnitřní strany stehen a vlhký pahorek, na kterém se po sprchování zkroutily chloupky. Když jeho polibky došly až tam, zavřela oči. Pevně se zachytila jeho ramen, aniž by nehty zanechala stopy. To vyžadovalo sebeovládání.

„Nemůžu se tě nabažit,“ šeptal a pomohl jí nahoru, aby na něj obkročmo nasedla. Rukama jí spočíval na břiše a sledoval jeho měkký houpavý pohyb. Jeho oči se na ni usmívaly a bylo na něm znát, že miluje, co vidí, co cítí. Pohled upřený na ni, upřímný a zranitelný. Teď pomaleji, ještě pomaleji. Tak blízko, tak nádherně blízko.

„A já se nemůžu nabažit tebe,“ zopakovala jako ozvěna.

3

Byl čtvrtek. Poslední týden dovolené Marii Wernové brzy skončí. Srpnové slunce krásně hřálo a mořská bríza během pár dnů prohrála moře na východní straně ostrova. Björnovi se také povedlo vyšetřit si pár prázdninových dnů. Proto se rozhodli, že si celá rodina udělá výlet na chatu, kterou právě koupili. Björn nečekaně dědil po bezdětné tetě, která měla uspořeno víc peněz, než kdo mohl tušit. Použil je ke koupi chaty a dopoledne byli v realitce a dostali klíče. Aukce byla skutečný horor a Björn byl šťastný, že vyhrál. Byl to dům jeho snů.

Emil a Linda se nemohli dočkat, až budou konečně v Åminne, kde už tolikrát předtím navštívili Hartmanovy. Aby se dostali na pobřeží a k moři, museli nejdříve přejít můstek přes říčku Gothemsån. Vedle mostu bylo molo, na kterém mohli chytat ryby, a celou cestu autem otravovali Hampuse, jestli jim vyřeže lodičky z kůry, aby s nimi na říčce mohli uspořádat závody. Dál k moři se šlo po dřevěné lávce v písku, která končila kousek od vody.

Maria to tu milovala, obdivovala širokou táhlou písečnou pláž, kde mohli být poměrně nerušeni, pokud se uchýlili trochu dál do skrytu rákosí. Björn oceňoval, že mají na dosah obchod i dobrou restauraci, kam si můžou zajít na oběd. Nikdy mu nebylo zcela jasné, v čem tkví kouzlo jíst přímo na pláži sendviče s příměsí písku a zapíjet je vlažnou kávou.

Hampus jel toho dne s nimi, ačkoliv mu stejně jako ostatním náctiletým bylo zatěžko odtrhnout se od počítače. Získával si nové kamarády, kteří nepatřili ke staré partě drogově závislých. To Marii těšilo. Vzala na sebe velkou odpovědnost, když přijala do rodiny Björnova syna zatíženého trestní minulostí. Obzvláště vzhledem k Emilovi a Lindě, kteří byli mladší. Zdálo se však, že vše jde nad očekávání dobře.

„Můžu Emila a Lindu pohlídat, až půjdete do chaty,“ navrhl Hampus a hlavou ukázal na Lindu, která snožmo poskakovala po parkovišti.

„Bezva!“ Björn přijal nabídku s povděkem. Děti se chtěly koupat a on by se rád blíže podíval na dům a nábytek, který převzali od bývalého majitele. Maria se k tomu jistě bude chtít také vyjádřit.

„To Tjelvar jako první zapálil na ostrově oheň, aby se za nocí přestal potápět do moře,“ vysvětlovala Linda vážně Hampusovi, když ji vzal do náruče, aby přestala poskakovat mezi auty.

„To je štěstí, jinak bys v noci musela místo spaní v posteli plavat,“ smál se a podal jí tašku s plavkami a ručníky.

„Já umím plavat. S pásem. Tjelvar tady má hrob. Z velkých kamenů, jako loď z menhirů, že jo, mami?“

„Jestli chceš, můžeme se tam pak zajet podívat,“ navrhla Maria. „Je to kamenná loď z doby bronzové,“ vysvětlila Hampusovi. „Při vykopávkách se našla vyloupená kamenná truhla s kusy spálených kostí a několika střepy z nádob. Nedaleko jsou dvě hradíště z doby železné a pak máme samozřejmě Majsterroir, velkou mohylu z doby bronzové, která je součástí pohřebiště. Obvykle tam po koupání zajdeme. Dětem připadá neobyčejně zajímavé, že jsou pod kameny pohřbeny kostry.“

„Ačkoliv na kostře nic zajímavého není,“ prohlásila Linda. „Všichni tak vevnitř v těle vypadají. Úplně všichni. Že je to tak, mami?“

„Jsou tam obrovské hroby z doby kamenné,“ řekl Emil. „Ve dvou z nich jsou mušle ze Středozevního moře. Hustý, co? Ze Středozevního moře!“

„To je síla,“ souhlasil Hampus a otočil se na Marii. „Vyřežu jim lodičky z kůry a pak s nimi budeme plachtit po říčce.“ Hampus ukázal na nůž v opasku.

„Dobře. Pokud by chtěly vyřezávat děti, musejí počkat, až se vrátíme. Jasný?“

Hampus přikývl a musel se Marii smát. Byla to starostlivá kvočna. Škádlivě se na ni usmál a zakdával.

Björn s Marií se ruku v ruce vydali do chatové oblasti. Nemohla si pomoci, bála se nechat děti na starost Hampusovi. Nejlepší by bylo, kdyby s nimi býval mohl jet dědeček Bruno, její otec, ale ten čekal návštěvu z pevniny a staral se o psa, který neměl rád jízdu autem. Maria se snažila sama sobě namluvit, že všechno půjde hladce. Co by se mohlo stát? Voda tam byla mělká. Emil plavat uměl a Linda má plavecký pás. Musí si přestat dělat starosti. Nejvíce se obávala, aby Hampus zase nezačal brát drogy. Všechny testy měl však v pořádku.

„Potřebuje cítit, že mu věříme,“ řekl Björn, jako by jí četl myšlenky. „Opravdu se snaží být zodpovědný.“

„Je na ně velmi hodný.“ Maria se na Björna statečně usmála a pak se rozhlédla. Chata byla na prašné cestě, která vedla paralelně s cestou vedoucí k pozemku Hartmanových. Jen co by kamenem dohodil, pokud člověk uměl házet.

„Pořád ti ještě připadá jako dobrý nápad trávit dovolenou hned vedle šéfa?“ smál se Björn a v předstíra-

ném záchvatu paniky si strčil pěst do úst. Maria se musela smát s ním.

„Tomas je jako můj otec, to přece víš. Nemají vnoučata a rádi nám pohlídají Emila a Lindu. Navíc nás opravdu chtějí za sousedy. Já jsem se jich totiž zeptala.“

„Jsou teď na chatě?“ zeptal se Björn.

„Teď budou ve městě, když Tomas pracuje. Měl dovolenou hned zkraje prázdnin. Marianne taky. Přes léto bydlí v chatě jejich starší dcera Sofi. Je profesorkou něčeho ve spojitosti se životním prostředím a zastává důležitou pozici poradkyně pro region Gotland. Určitě jsi ji viděl v novinách. Nějaká norská firma si zažádala o povolení těžit ropu v Sudretu. Sofi má vypracovat analýzu možných následků. U Bergsstatenu má její slovo velkou váhu.“

„U jakého Bergsstatenu?“

„Tak se jmenuje státní těžební inspektorát, úřad, který rozhoduje o udělení licence pro těžbu ropy, řekl mi to Hartman. Myslím, že je na ni docela pyšný.“

„Cožpak si nemůžeme tady na ostrově sami rozhodnout, jestli se tu ropa bude těžit? Rozhoduje se o tom na pevnině?“ Björn vypadal upřímně překvapený.

„Přesně tak! Regionální správa je proti tomu, aby se tu vrtalo, a v tom se všechny strany shodují. Krajská správa je také proti tomu. Ale rozhodne Bergsstaten, státní těžební inspektorát. Ani majitelé pozemků nemůžou s těžbou ropy a plynu nesouhlasit, pokud licenci získá velká ropná společnost.“

„A proč to tak, proboha, je?“

„Protože těžba ropy vyžaduje obrovský kapitál a odbornost a velké pozemky, na kterých se hledá. Nic z toho žádný běžný majitel pozemků nemá. Bez velkých společností by se ze skalního podloží žádná ropa těžit nemohla. Jde prý o energetické zdroje Švédska a o finance.“

„Četl jsem o tom ráno v novinách, ale nechápal jsem, o co se přou. V nákupním centru Öster Centrum demonstrovali ekologičtí aktivisté.“ Björn zrychlil, protože se už ukázala chata. „Sestry Hartmanovy budou v tom případě dosti rozdílné? Sofi je profesorka, ale Lena bude víc bohémský typ.“

Došli k chatě. Byla zrovna tak nádherná, jak si ji Maria pamatovala z prohlídky. Malá chata z třicátých let, zelená s bílou verandou a nízkým bílým plotem. Zemní sklípek, sporák na dřevo a funkční kachlová kamna byly podle popisu v ceně. Dům byl plně vybaven myčkou na nádobí, pračkou a sprchou. Žádný objekt k renovaci. Skutečně skvělá koupě. Björn se nahlas smál, když dříve četl popisy realitních makléřů. *Šarmantní* znamenalo zchátralé. *V původním stavu* znamenalo nutnost rozsáhlé rekonstrukce a *dům nechává prostor vlastní kreativité* znamenalo, že je to barabizna na spadnutí. Tento dům byl ale dokonalý.

Odemkli a vešli poprvé jako majitelé usedlosti. Maria vyhlédla oknem za dům. Zdálo se jí, že se zahrada bude snadno udržovat. Byl tam malý záhon růží a na pozemku se modral ten nejmodřejší hadinec a mezi dvěma vysokými borovicemi visela modro-bíle pruhovaná houpačka.

„Pořád mi to nedochází. Opravdu je to naše?“ zeptala se a otočila se.

„Už to tak bude,“ smál se, přistoupil k ní a vzal ji do náruče. Políbil ji.

„To je tak úžasné, mám z toho takovou radost.“ Maria se vydala po pokojích. „Jak se tady topí?“ zeptala se, když se vrátila. Koupě šla tak rychle. Nestačili si o tom promluvit. „Je tu jen stejnosměrný proud?“

„Ano, ale když se zatopí ve sporáku a kachlových kamnech, stáhnou se náklady. Představ si, jaké to bude, sedět

si tu ve večerním slunci a grilovat, a pak sejít k vodě a vykoupat se.“ Björn ukázal ke břehu. „Cítím, že se tady skutečně uklidním.“

Maria se podívala na hodinky. „Jak to asi Hampusovi jde s dětmi?“

„Určitě skvěle, jistě se dobře baví. Emilovi je jedenáct, Lindě sedm. Jsou už velcí, mámo. Nech je.“

„Vím, že jsem opičí máma, ale pokaždé mám pocit, že nejsem dost dobrá. Být samotným rodičem je těžší, než si člověk dovede představit. Mám celou dobu špatné svědomí, že musím být tak často pryč.“

„Už nejsi sama. Jsem tvůj muž. Pomáháme si. Nemusíš si dělat starosti.“ Vzal ji za ruku.

„To se snadno říká, ale hůř se to plní,“ namítla Maria. „Možná bychom se stejně měli vrátit, aby Hampuse úplně nezničili. Byl strašně šikovný, jak dohnal všechno, co ve škole zameškal, a opravdu potřebuje den volna, aby si orazil.“

Odešli z domu a pokračovali po širší šterkové cestě, která vedla k restauraci. Odtud bylo vidět na chatu Hartmanových. Maria si všimla auta, které parkovalo na příjezdové cestě. Když šli předtím kolem, neviděli ho. Tmavomodrá toyota. Vypadala zánovně. Asi Sofina. Žaluzie byly stažené. Možná proto, aby si dovnitř nepustila teplo, když pracovala z domova. Nebo přes den spí? Tomasovo auto nebylo vidět, jinak by Maria zazvonila a pozvala se na kávu. Zrovna když si to pomyslela, otočila se. Najednou se jí zdálo, že za sebou vytušila pohyb. V křovisku za domem Hartmanových stál muž s fotoaparátem. Objektiv mířil do francouzského okna. Pořizuje tajně snímky Sofi Hartmanové?

„Hej, vy tam?“ zavolala.

Muž sebou trhl a zacouval do křovin.

„Haló, co tam děláte?“

Björn ji uchopil za rameno, aby nevyrazila za ním. „To bude nějaký bláznivý pozorovatel ptactva, který zabloudil. Vykašli se na to, Marie, nejsi ve službě.“

Pokračovali dál po cestě mezi chatami dolů k pobřeží. Maria zrychlila. Nebyla schopná ovládnout obavy. Nemohla se zbavit plíživého tušení, že se dětem něco stalo. Vzrůstal v ní instinktivní neklid a stále sílil. Veškeré smysly měla v pohotovosti. Zastavila se a naslouchala. Viděla na Björnovi, že to také slyšel. Rozběhla se za zvukem. To křičela Linda. A nebyl to žádný radostný a nadšený hravý smích. Byl to hysterický a zděšený křik.

4

Sofi chvíli postála u francouzského okna a dívala se, jak mizí v zeleni mezi smrky. Musela se ovládnout, aby ho nezavolala zpátky ještě pro jeden polibek, ještě jedno pohlazení. Pokud ji miloval tolik, jak říkal, měl by být schopen všechno za sebou nechat a začít znovu. Proč všechno musí být tak zoufale komplikované? Byla přece připravená přistoupit na kompromisy, a dokonce riskovat, že bude zpochybněna její nestrannost, pokud šlo o zakázku pro Region – a to všechno jen kvůli němu. Pokud nebyl šťastný se svou manželkou a zůstával z pouhé povinnosti, ani to nebylo správné. O tom však nehodlal diskutovat.

Jel do města na jednání a už i tak měl zpoždění. Řekne, že doma zapomněl dokumenty, které se měly podepsat, a to byla skutečně mizerná výmluva, protože dokumenty měl v počítači a stačilo je vytisknout.

Už teď jsem bez sebe touhou! Bylo to pouhé pomyšlení, které za ním poslala oknem, když tam tak stála a sledovala, jak mizí v nemilosrdném slunečním žáru, v němž se vzduch chvěl a tančil nad zemí. Nohy už neviděla, jen horní polovinu těla. Jako by to odhalovalo jeho pravou podobu – byl pouhým přeludem.

Sofi vešla dovnitř a pořád ještě v ručníku se posadila u kuchyňského stolu a přihlásila se na laptopu, aby zkontrolovala kalendář. Najednou měla naspěch. Ve 14 ho-

din měla domluvenou schůzku s novinářem Douglasem Fredmanem, který pracoval pro jedny z větších novin. Čekal na ni předešlého dne před sídlem krajského hejtmána a požádal ji o rozhovor. Nejrady by odmítla, ale z Oblastní správy se domnívali, že je nevhodnější osobou, která může zodpovědět otázky týkající se probíhajícího šetření. Jak mohla na něco tak důležitého zapomenout? Měla se jako obvykle důkladně připravit. Předem se rozhodnout, jaké poselství chce vyzdvihnout a které údaje si chce nechat pro sebe. Něco ale tenhle Douglas Fredman napsat musí, něco mu tedy musí poskytnout. Nejlepší, co člověk může udělat, když nějaký novinář pátrá po citlivé informaci, není mlčet, ale zaplavit ho nepodstatnými materiály. Přeposlat mu haldu k smrti nudného čtení a doufat, že je příliš líný, aby se tím prokousal.

Určitě ji hodlá fotografovat. Sofi focení nesnášela. Nebylo domluveno, že by s nimi nějaký fotograf měl jít. Samozřejmě z úsporných důvodů. Stávalo se čím dál častěji, že se o fotografování musel postarat sám novinář. Což téměř pokaždé znamenalo horší kvalitu snímků. Mohly to být příšerné snímky pořizované zesponu s podivnými stíny. Snímky, které pak kolovaly v médiích, aniž mohla ovlivnit, kde se přístě objeví. Například loni na podzim se na velké vyhledávací stránky dostala její naprosto nejhorší fotka. Momentka, kde jí vítr smetl vlasy dozadu, brada jí spadla, protože právě mluvila, a vypadala jak naprosto zdrogovaná. Snímek se zkopíroval a rozšířil do spousty novin a blogů. Psala jim a žádala, aby jej vyměnili, na vyhledávací straně to udělali, ale na jiné šíření neměla žádný vliv. Proto nyní vyžadovala, aby měla možnost schválit snímky, které budou použity, ne z ješitnosti, ale proto, že pokud vypadala hloupěji, než

bylo nutné, znamenalo to negativní PR pro její vlastní firmu.

Sofi se podívala na hodinky. Novinář tu bude co nevidět. Mohli by sedět na verandě. Tam se bude cítit volněji. Přistoupila ke skříni v ložnici. Zavrhla letní šaty a místo nich vybrala bílé tričko s límečkem a tmavomodrou sukni ke kolenům. Vlastně neměla polotrika ráda, vysílala stejný signál jako halenka s vázačkou. Naprostou a čirou upjatost. Nechala horní knoflíček rozepnutý, aby jí byl v důlku krku vidět šperk... avšak nic víc. Pak si vlasy vyčesala do nedbalého, ale přesto elegantního uzlu a nalíčila se. Rudá rtěnka a vysoké podpatky byly jejím poznávacím znamením. Naplnila kávovar a vyndala z mrazáku sáček brusinkových muffinů, položila čtyři na talíř, aby to nevypadalo lakotně, a dala je do mikrovlnky. Sama žila podle sloganu: chutná-li něco sladce, vyplivni to! V tu chvíli jí pípl mobil. Esemeska.

Toužím po tobě. Miluji tě. Toble je šílenství!

Usmála se pro sebe a odpověděla smajlíkem. Nastavila mobil na tichý režim a položila ho na noční stolec, aby ji po dobu rozhovoru nepokoušel. Doufala, že to odбудou během půl hodiny. Jen pár otázek, řekl.

Sofi znovu vyhlédla z kuchyňského okna. Žádné auto v dohledu. Pokud jede z města, pak určitě autem. Vyndala muffiny z mikrovlnky. Ozval se zvonek u dveří, za nimi stál novinář s fotoaparátem přes rameno a chtěl jít dál. Na sobě měl navzdory horku vojenskou bundu se čtyřmi kapsami.

„Douglas Fredman?“ Sofi ho poznala z předešlého dne.

Přikývl, sundal si sluneční brýle a pozdravil. Oči měl ledově modré, tvář opálenou. Měl světlé vlasy po ramena. Odhadovala, že je mu kolem čtyřiceti. Měl vytréno-

vané tělo. Všímat si detailů a dát je do souvislostí se naučila od otce policisty.

„Myslela jsem, že bychom si mohli sednout na verandě.“ Sofi se mile usmála a ukázala na zadní část domu. „Hned přinesu kávu.“

Nehýbal se z místa. „Potřeboval bych na toaletu. Pro mě se s kávou neobtěžujte. Pak bych byl rád, kdybychom mohli začít fotografováním. Potřebujeme být uvnitř. Venku je bohužel příliš ostré světlo.“ Postoupil do předsíně a Sofi ucouvla, aby se nesrazili. Zaprotetovala.

„Přece se musí dát fotografovat ve stínu?“

„Je to málokdy lichotivé a my přece chceme pěkné snímky. Mohl bych použít vaši toaletu?“ Šel do koupelny a zamkl za sebou. Neslyšela ho spláchnout ani si mýt ruce v umyvadle.

Jak dlouho tu vlastně hodlá zůstat? Dveře toalety se náhle otevřely a Sofi ustoupila, když se Douglas Fredman kolem ní protáhl do pokoje. Nechtěla ho mít tady uvnitř, v jeho přítomnosti se cítila stísněně. Byl malého vzrůstu, měl však široká ramena a svalnaté tělo. Navíc z něj strašlivě táhl česnek. „Na mých webovkách jsou fotografie, které si můžete stáhnout a zdarma použít. Jsou volně k použití.“

„Vydavatelství dává přednost vlastním snímkům.“ Pohledem utkvěl na měkkém koberci, který silnými barvami pokoji dominoval. U jedné nohy stolu ležel knoflík od košile. Zvedl ho a položil na stůl. Znovu se rozhlédl. „Krásně řešený prostor, takto otevřený až pod krovy. Nejsou tu ale žádné prázdné plochy. Mohla byste si sednout na koberec? Je to snad jediný způsob, jak získat bílé pozadí. Pokud vám nebude vadit nepohodlí. Mohla byste si rozpustit vlasy?“

„Proč?“ Sofi se dívala na lehce zakulacený knoflík, který se stále ještě kolébal na desce stolu. Knoflík, který mu ulétl z košile. A ona má sedět na podlaze, na místě, kde se před chvílí milovali.

„Bude to uvolněnější a přirozenější snímek, když budete mít vlasy rozpuštěné, osobnější a ne tak pracovní. Nemáte na sebe něco jiného? Nějaké barevné šaty?“

„Myslím, že jste si to nějak špatně vyložil. To nemá být osobní reportáž, ale rozhovor o ropném vrtu na Gotlandu a o mojí práci poradce.“

„Takový příběh by četl málokdo,“ usmál se Douglas. „Musíme to podat jinak a zpřístupnit to širšímu okruhu čtenářů. Takové instrukce jsem dostal já. Mohla byste se podívat, jestli na sebe nenajdete něco jiného?“

„Myslím, že ne.“ Otrásla se při pouhém pomyslení, že by se měla převléct v blízkosti toho nepříjemného muže. A nepomohlo by, ani kdyby se zamkla v koupelně a převlékla se tam.

„Něco červeného, dorůžova nebo květovaného.“ Vydal se před ní do ložnice. Postel byla našťastí ustlaná. Mobil ležel na nočním stolku. „Je tohle vaše šatna?“ Dveře byly pootevřené. Ještě než stačila zaprotestovat, otevřel je dokořán a začal se probírat ramínky.

„Nemyslím, že bych se...“ V tu chvíli pípl mobil.

„Přišla vám esemeska. Nepodíváte se na ni?“

Sofi zavrtěla hlavou. „Teď ne.“

Douglas se nuceně usmál. „Reportáž je přirozenější, když člověk zachytí to, co se v tu chvíli děje. Budí to dojem, že pracujete, jste do toho ponořená a efektivní.“ Udělal snímek, když držela mobil v ruce. „A pak detail mobilu a ruku, jak otvíráte zprávu, prosím!“

„V žádném případě. To by už stačilo! Máte udělat portrét. Nehodlám se převlékat ani si rozpouštět vla-

sy a sedět na podlaze. Pokud potřebujete jednobarevné pozadí, můžete fotografovat na stinné straně restaurace. Máte nějaké otázky?“

Douglas se k ní otočil. Dál se usmíval, ale oči mu ztvrdly. „Když udělám tento rozhovor, bude to dobrá reklama pro vaši firmu. Stálo by vás kolem sta tisíc, abyste takový prostor získala pro svou inzerci, tak toho pojďme co nejlíp využít.“ Udělal krok směrem k ní a ona zacouvala dál do ložnice, a pak ještě jeden, jako by ji vedl v nějakém podivném tanci, aniž se navzájem dotýkali. Sofi křečovitě svírala telefon. Mohla by zatelefonovat o pomoc? Několik kontaktů měla uložených jako rychlou volbu, ale nikdo z těch lidí nebyl nablízku. Napřímila se a ovládla hlas.

„Děkuju. Propaguju svou firmu zcela jinak. Můžeme se teď věnovat otázkám?“

„Žijete sama?“ Postavil se tak, že zablokoval celé dveře, a jednou rukou se opřel. Jeho výraz jí napověděl, že tu nejde o rozhovor. Byla to výhrůžka.

5

Linda křičela, Maria hned pochopila, že je to vážné. Zula si boty a rozběhla se podél břehu, běžela, co jí síly stačily. Chodidla se bořila hluboko do písku. Zamířila dál k vodě, kde byl písek mokrá a pevnější. Björn běžel těsně za ní. Slyšela za sebou jeho dech. Lindin křik byl srdceryvný. To ona křičela, Maria si tím byla naprosto jistá. Z odrazů slunce na vodě se jí dělaly mžitky před očima. Strach jí vířil tělem. Vzhlédla a snažila se zachytit, co se tam vpředu děje. Na pláži se utvořil malý hlouček. Děti nebylo vidět. Ale ano, teď zahlédla Emilovu světlou kšticí.

„Emile, co se stalo?“ volala Maria, když už myslela, že její hlas přes šumění moře uslyší. Zdálo se, že je mimo nebezpečí. Kde je Linda? Když křičí, je naživu. Obě děti jsou naživu. A Hampus...?

„Mami!“ Emil se k ní rozběhl a zároveň ukazoval na shluk lidí. Měl vyděšený výraz. „Hampus...!“

Maria k nim doběhla a protlačila se hloučkem zvědavců. Björn byl krok za ní. „Lindo!“

Objevila se tvář dítěte. Když vstala, měla krev v obličejí a na ruku. Kdosi ležel na zemi. Hampus! Oči měl zavřené. Tvář bledou. Držel si ruku na břiše a mezi prsty mu crčela krev. Björn k němu rychle přiklekl. „Hampusi, jak ti je? Odpověz!“ Björn se otočil, aby viděl, kde je Maria. „Krvácí!“

„Mami!“ Linda plakala a objala Marii. „Řízli Hampuse nožem!“

Hampusovi se zachvěla víčka. Ze rtů mu splynulo zasténání.

„Zavolal někdo záchranku?“ křikl Björn a kdosi mu odpověděl, že je na cestě.

Maria se opatrně vymanila z Lindina objetí a znovu se pokusila navázat s Hampusem kontakt. „Viděl jsi, co se stalo?“

Emil odpověděl za něj. „Nějakej velkej kluk vzal Hampusovi nůž a vrazil ho do něj. Bylo jich víc a začali se hádat.“

Maria se dotkla Hampusovy tváře a on na ni pohlédl. „Hampusi, jak ti je?“

„Au... strašlivě to bolí a když se pokusím vstát, černá se mi před očima.“ Pokusil se zvednout na loket. Maria mu pomohla znovu si lehnout. Björn mu sejmul ruku z rány a sám mu ránu stiskl.

„Nejlépe když budeš ležet naprosto nehybně. Víš, kdo tě bodl? Je to někdo, koho znáš?“ zeptala se Maria.

Hampus znovu zavřel oči. „Bylo jich víc, zmizeli autem.“

„Kdo tohle mohl udělat?“ řekl Björn zoufale. „Zkus najít svědky, Marie!“ Björn nepřestával tisknout ránu na Hampusově břicho a vzhlédl k parkovišti nad nimi. „Pomoc je na cestě, Hampusi. Brzy přijede záchranka. No tak, chlapče! To zvládneme!“

„Jsou tu nějací svědci? Může mi tu někdo říct, co se stalo?“ Maria se bezradně rozhlédla. Klubko diváků se začalo rozcházet a lidé se vrátili ke svým dekám. Pak Maria spatřila ženu, kterou potkala už dříve, v bance, když vyřizovali koupi chaty. Ebba Brixellová. Vypadala rozrušeně.

„Co se to tady v Åminne děje? Co tady ta mládež vyvádí?“ Ebba rozhodila rukama.

Maria se k ní vydala. „Maria Wernová. Policie. Byla jste svědkem těžkého ublížení na zdraví. Potřebujeme mluvit se všemi, kdo tady byli a viděli, jak k tomu došlo. Potřebuji vaše údaje.“ Linda přišla za ní a znovu se Marie pevně chytla. Maria ji silně objala.

Ebba Brixellová na Marii skepticky pohlédla. „To je váš chlapec?“ Ukázala na Hampuse. „Jsou všichni stejní. Došlo tu k vloupání a policie nic neudělala. A teď je tu rvačka na pláži, přímo uprostřed normálních lidí! Nechci s tím mít nic společného. Už se ke mně vloupali. Tohle ať si vyřeší sami, chuligáni.“

„Ve Švédsku máme všeobecnou povinnost svědčit. To znamená, že jste povinna vypovídat, pokud dojde k soudnímu procesu.“ Maria cítila, jak jí dochází trpělivost. „Můžete popsat, jak vypadali?“

„Bylo jich hodně a šlo to rychle. Hned mi bylo jasné, že se vrátili ti lupiči, rozbušilo se mi srdce. Nic jsem neviděla.“ Vítr od moře jí do tváře vmetl několik loken, jako by chtěl podložit, co právě řekla. „A je nás tu víc, ke komu se někdo vloupal!“

„Děkuji, spojíme se s vámi, abyste doplnila výpověď.“ Maria se chtěla obrátit na ostatní v nejbližším okolí, ale vtom už přijížděla záchranka s modrými světly a sirénami. Rychle rozhodli, že Björn pojede se záchranáři a Maria s dětmi za nimi ve vlastním autě.

Emil šel k parkovišti mlčky. Nechtěl, aby ho objala všem na očích. Zato Linda byla v matčině náruči po celou dobu a nechtěla se jí pustit.

„Povězte mi ještě jednou, co se stalo,“ požádala Maria, když už seděli v autě. Emil vzhlédl. „Když jsme měli jít k říčce s lodičkami z kůry, které nám Hampus vyře-